

pct. i modsætning til den halve procent, der var foreslået i rapporten.

Jeg mener, det er et rigtigt forbrugerpolitisk hensyn at tage ved den meget store disposition, som formentlig kun sker en eller to gange i det enkelte menneskes eller den enkelte families liv, at de har mulighed for at komme ud af det. Men det skal fortsat være sådan, at der er alvor bag ens underskrift – derfor den forholdsvis store godtgørelse.

Vedrørende det sidste forslag fornemmer jeg, at der er meget stor enighed om, at byggematerialer skal kunne leve op til nogle krav, ikke blot i 1 år, men i 6 år.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Nu sagde justitsministeren glædestrålende, at der bortset fra Fremskridtspartiet var almindelig tilslutning til totredjedele af lovforslaget.

Det får mig til at spørge ministeren, om ikke det giver anledning til overvejelser, at der foreligger en udtalelse fra Den Danske Dommerforening, præsidenten for Østre Landsret, Advokatrådet og Dansk Ejendomsmæglerforening om, at man ikke bør gennemføre første del af lovudkastet – altså tilstandsrapporten med forsikringsdækning – idet man bør afvente virkningen af lov om omsætning af fast ejendom, der trådte i kraft den 1. januar 1994, og som bl.a. indeholder regler om, at ejendomsformidlere skal rådgive parterne om behov og mulighed for en byggeteknisk gennemgang af ejendommen. Der er også bemærkninger om, at man er ved at flytte ansvaret for mangler fra sælger til køber, og at det kan være betænkeligt, navnlig hvis forsikringen er så dyr, at køberen ikke tør tegne den.

Men altså: Har man ikke haft lidt hastværk med det her, når Dommerforeningen og andre meget fornuftige folk siger, at man lige skal se, hvordan den lov, der næsten omhandler det samme, virker?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Arbejdet med disse ting begyndte i 1980, så jeg ved ikke, om man kan sige, at der har været så meget hastværk omkring det. Der er andre organisationer, der har udtalt sig meget positivt om det. Regeringen har fundet, at det var vigtigt at fremsætte lovforslaget, og har derfor fremsat det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 194: Forslag til lov om ændring af udlændinge-loven. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 4/4 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

I begyndelsen af 1990'erne stod det klart for alle, at administrationen af udlændingeområdet og ikke mindst asylsagsbehandlingen meget langtfra var tilfredsstillende.

Socialdemokratiet anså problemet for først og fremmest at hænge sammen med en manglende effektivisering af den administrative indsats og en manglende vilje til at indsætte de fornødne personaleressourcer. Når det kunne tage både 2 og 3 år at behandle en relativt almindelig asylsag, skyldtes det ikke mangler ved lovgivningen, men derimod, at den administrative indsats ikke fungerede godt nok.

Vi gav bl.a. i forbindelse med behandlingen af udlændingeloven i 1992 udtryk for, at vi ønskede, at der blev bragt orden i det administrative hus, inden man tog stilling til, om der også var behov for ændring af loven.

Som bekendt blev det såkaldte Per Sørensen-udvalg nedsat med den opgave først og frem-

mest at komme med forslag til opstramning af administrationen, men det skulle også se på behovet for lovændringer.

Udvalgets arbejde har sammen med Indenrigsministeriets egen gennemgang af området ført til en lang række omlægninger og opstramninger i administrationen. Det har sammen med en betydelig styrkelse af personaleressourcerne ført til væsentlige forbedringer i sagsbehandlingsstiderne, især når det drejer sig om de åbenbart grundløse sager.

Som nævnt har Per Sørensen-udvalget også peget på behovet for lovændringer. Både den første og den anden betænkning har ført til ændringer af udlændingeloven, og det foreliggende forslag, som er baseret på udvalgets sidste betænkning, er faktisk den tredje lovændring på mindre end et år.

Socialdemokratiet kan støtte de ændringer, som nu foreslås, men vi vil også give udtryk for et håb om, at vi hermed er kommet igennem de nødvendige forslag. Dels er det ikke uden problemer alt for ofte at foretage lovændringer, dels får vi med de foreslåede ændringer en så restriktiv udlændingelov, at yderligere stramninger vil være betænkelige, hvis vi skal overholde de forpligtelser, vi har bundet os til ved underskrivelse af menneskerettighedskonventionerne.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, bygger det i alt væsentligt på den tredje betænkning fra Per Sørensen-udvalget, og det har været ude til en bred høring, som også har sat sig spor i det endelige forslag.

§ 40 giver efter en enig indstilling fra udvalget hjemmel til at optage fingeraftryk. Som et resultat af høringsrunden er denne hjemmel begrænset til asylansøgere og afviste asylansøgere, mens fingeraftryk af andre udlændinge kun kan foretages, hvis det er nødvendigt af hensyn til identifikation af den pågældende. Socialdemokratiet er enig i denne løsning, hvor der ikke gives generel hjemmel til at optage fingeraftryk af alle udlændinge.

Spørgsmålet om politiets adgang til fingeraftryksregisteret i forbindelse med efterforskning af kriminalitet har givet anledning til megen debat i høringsrunden.

Det er værd at notere sig, at forslaget bygger på et enigt Per Sørensen-udvalg, men vi har også noteret os, at høringsrunden har resulteret i en præcisering af de pågældende paragraffer, og dette, kombineret med at politiets adgang til registeret kun kan ske ved domstolskendelse,

imødekommer efter vores vurdering de indvendinger, der har været rejst.

Vi har med glæde noteret os, at § 48 giver en udlænding i afvisningsposition ret til at få kontakt med Flygtningehjælpen. Det er et gammelt ønske fra vores side, som hermed er opfyldt.

Det er også med tilfredshed, at vi ser, at behandlingen af asylsager bortset fra selve registreringen overgår fra politiet til direktoratet. Men vi vil meget gerne stærkt understrege, at dette ikke skyldes mistro til politiet, men udelukkende, at mange asylansøgere desværre har dårlige erfaringer fra deres hjemlande med uniformeret politi. Det skal også siges, at der desuden nok også ligger en vis rationaliseringsgevinst ved overflytningen.

Under høringen har der ligeledes været en del debat om forslaget om, at nævnsformanden kan afskære fremlæggelse af dokumenter, som kunne have været fremlagt for direktoratet. Baggrunden for dette forslag er, at man vil modvirke, at fremlæggelse af dokumenter anvendes i en bevidst trænering af sagsbehandlingen i nævnet. Det har vi en vis forståelse for, men bestemmelsen bør kun anvendes i tilfælde, hvor asylansøgeren klart er orienteret på forhånd, og selv i disse tilfælde bør der udvises tilbageholdenhed med anvendelse af bestemmelsen.

Lovforslaget indeholder mange andre enkelt-heder, men tiden tillader mig ikke at gå ind på flere af dem, og jeg vil derfor slutte med at tilsige forslaget en velvillig behandling.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Fingeraftrykkene er jo et udtryk for en kriminalisering af en hel gruppe. Det, man kan stille sig spørgsmål om, er, hvorfor man ikke tager fingeraftryk af alle danskere; så ville man jo kunne afsløre en masse misbrug.

Da jeg forberedte mig til det her, læste jeg selvfølgelig, hvad der tidligere er blevet sagt om denne sag, og jeg fandt et udmærket lille citat om netop fingeraftryk, hvor der står:

»Forslaget om, at der skulle tages fingeraftryk og foto af alle udlændinge, er vi modstandere af. Det er utroligt, at regeringen generelt vil pege en bestemt gruppe ud og sige, at de alle sammen er potentielle snydere, og at vi derfor skal tage fingeraftryk af dem.«

Fru Dorte Bennedsen er uden tvivl bekendt med det citat, for det er et citat fra debatten fra for 3 år siden (Folketingstidende 1991-92,

sp. 8842) om lige præcis det at tage fingeraftryk af folk.

Vi beklager selvfølgelig, at Socialdemokratiet har ændret holdning. Vi kunne godt tænke os at få at vide, hvad baggrunden for holdningsskiftet egentlig er; det kom ikke helt frem i ordførertalen.

Derudover kunne vi godt tænke os at høre, om Socialdemokratiet vil være med til at begrænse skadevirkningen ved det holdningsskift f.eks. ved, at man som en naturlig ting sletter asylsøgere fra fingeraftryksregisteret i det øjeblik, de har fået asyl i landet – for så er der jo ikke nogen grund til at have dem stående læn- gere – og at vi begrænser registeret til kun at fungere inden for Danmarks grænser, dvs. med det formål at forhindre dobbeltansøgnin- ger i Danmark, og ikke begynder at sende finger- aftryk til Norditalien eller Spanien eller andre steder, hvor vi ikke har megen sikkerhed for, hvad der sker med dem.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Søren Søndergaard mener, at vi lige så godt kunne tage fingeraftryk af alle danskere. Jeg vil sige som en helt personlig bemærkning, at jeg har det samme forhold til fingeraftryk, som jeg har til CPR-numre: Jeg er fløjtende ligeglad med dem personlig; for min skyld må man tage mit fingeraftryk en gang om dagen. Så jeg anser det ikke for det store væmmelige dyr i åbenbarin- gen.

Men det er rigtigt, at der er sket en ændring i forhold til fra for 3 år siden, hvorfra hr. Søren Søndergaard citerede fra debatten, men det skyldes to ting. Den ene er, at for 3 år siden var det, der blev foreslået, en generel hjemmel til at tage fingeraftryk af udlændinge. Den kommer ikke nu. (Afbrydelse). Jo, det var det faktisk, for det, der blev sagt dengang, var, at det skulle være en generel hjemmel. Den blev begrænset, men udgangspunktet for den borgerlige rege- ring var, at det skulle være en generel hjemmel til at tage fingeraftryk af alle udlændinge. Når vi går ind for dette nu, er det, fordi der er blevet foretaget en administrativ opstramning, som jeg redegjorde for før, og vi må konstatere, at der er et vist antal dobbeltansøgere, afviste ansøgere, der kommer igen osv., osv.

Vi har den grundlæggende holdning, at hvis folk kommer her til landet og gerne vil have asyl, må de acceptere, at der tages fingeraftryk af dem. Det anser vi ikke for nogen stor og vold-

som sag, og i den forbindelse har vi altså også noteret os, at det er et forslag, der har et enigt Per Sørensen-udvalg bag sig. Så vi anser det ikke for det store og voldsomme problem.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vi må konstatere, at i forhold til alle de fremme- de, som er asylansøgere, er der ingen forskel på det forslag, som fremsættes her, og det, som den borgerlige regering fremsatte for 3 år siden. Det er faktisk nøjagtig de samme regler, der gælder for de personer.

Det, vi stadig væk mangler et svar på fra Socialdemokratiets side, når nu fru Dorte Bennedsen føler behov for at understrege behovet for at undgå dobbeltansøgere, altså at de samme asylansøgere søger flere gange, er, hvor- for man ikke, når folk har fået asyl i Danmark, kan slette fingeraftrykkene af registrene. Hvor- for skal man opbevare fingeraftrykkene i regi- strene, når folk har fået asyl? Det må da være muligt at få et svar på det enkle spørgsmål.

Angående fru Dorte Bennedsens holdning til fingeraftryk: Jeg konstaterer bare, hvad Social- demokratiets ordfører på området sagde for 3 år siden; det syntes jeg var meget fornuftigt, og det synes jeg sådan set stadig væk.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi finder i Venstre, at det er helt afgørende, at flygtninge ikke udsættes for en pinefuld ventetid, og lige så vigtigt er det, at mennesker, der ikke kan falde ind under flygtningebestemmel- serne, ikke opholder sig så længe i danske flygt- ningecentre, at de ødelægges menneskeligt eller kommer i en situation, hvor alene sagsbehand- lingstiden er skyld i, at der senere må gives opholdstilladelse.

Når det drejer sig om plattenslagere, er vi naturligvis meget tilfredse med, at ministeren har indført en særlig hurtig sagsbehandling, sådan som Venstre har anbefalet gang på gang. Vi finder, at det er helt afgørende for den folke- lige forståelse. Vi kan i Venstre støtte ethvert initiativ, der medvirker til en mere effektiv og hurtigere sagsbehandling.

Vi har flere gange forfægtet ønsket om mulig- hed for at optage fingeraftryk. Vi støtter forsla- get, men finder, at mulighederne bør være mere vidtgående end i forslaget.

Jeg har tidligere i flere spørgsmål til ministe- ren gennem årene peget på mulighederne for frihedsberøvelse. Da ministeren mener, at hjem-

melen er usikker, støtter vi naturligvis, at bestemmelserne præciseres. Men som lovforslaget er formuleret, mangler vi svar på, hvilke personer der egentlig vil falde ind under ordningen.

At man nu omsider, hvad også borgerlige regeringer forsømte, vil udnytte den gældende lovgivning og se på opholdsgrundlaget inden for de første 3 år, støtter vi naturligvis. Det er dog et skridt bort fra den dogmatiske tænkning, at alle opholdstilladelser, der én gang er givet, skal være evigt gyldige. Vi mener, at man kan indføre denne nye praksis med omgående virkning, al den stund den jo allerede består som en mulighed i loven.

Vi er derimod meget lidt begejstrede for at lægge afhøringerne i asylsager væk fra politiet. Vi har en meget anderledes holdning til politiets arbejde end regeringen. Det er et holdnings-spørgsmål, som det også er anført af Per Sørensen-udvalget, og vi er meget enige i Politimesterforeningens holdning.

Vi frygter, at Dansk Flygtningehjælps tilstedeværelse i lufthavnen vil forsinke sagerne, så de pågældende ansøgere ikke bliver returneret med første fly.

Når man læser bemærkningerne til lovforslaget, kunne man få det indtryk, at der er behov for en væsentlig effektivisering af Flygtninge-nævnet. Det vil vi se meget nøje på under udvalgsarbejdet.

På den ene side ved vi jo, at der kan være meget tunge og vanskelige sager, sådan som man også kunne læse det for nylig i tidsskriftet for de beskikkede forsvarere, men vi nærer betænkeligheder ved at gå ind som lovgivere og blande os i nævnets arbejde.

På den anden side vil vi gerne støtte regeringen i, at også Flygtninge-nævnet skal effektiviseres, hvis det overhovedet er muligt. Og kan behovet dokumenteres og nye muligheder for effektivisering påpeges, vil vi også være med til i f.eks. en fælles tilkendegivelse af mere generel karakter at bakke op om det.

Flygtninge-nævnet har mange sager. Vi mener derfor også, at vi skal se på, om det ikke er muligt at løfte visse byrder bort fra Flygtninge-nævnet, f.eks. al den tid, der bruges på at besvare henvendelser fra Ombudsmanden. Vi synes, at det er på tide at få Ombudsmanden ud af Flygtninge-nævnets sager. Det har den nuværende ombudsmand jo også selv peget på.

Og så vil vi støtte ministerens bestræbelser på at få flere sager udpeget til åbenbart grundløs-

proceduren. Ministeren har gang på gang anført, at der er blevet udtaget flere sager til denne procedure. Men det er, som om Dansk Flygtningehjælp spænder ben for det.

Meget bemærkelsesværdigt er det, at advokat Thomas Rørdam har udtalt til Politiken, at Flygtningehjælpen ikke rigtig har fulgt med i nævnets praksis, og at han mener, at flere sager kan udtages til åbenbart grundløs-proceduren. Det er vi meget enige i i Venstre. Det mener vi virkelig vil lette Flygtninge-nævnets arbejde.

Endelig skal vi udtale tilfredshed med, at ministeren har indført visum for personer fra flere afrikanske lande, men vi frygter, at det vil medføre yderligere pres på familiesammenføringsinstituttet. Der er tilsyneladende utrolig mange fra Afrika, der i den senere tid har fået familiesammenføring, og der synes at være tale om meget, meget store familier. Mon vi ikke også skulle til at se på, hvor meget fun og plat og falske pas, der er i de sager?

Med disse bemærkninger kan vi love et meget aktivt udvalgsarbejde, så vi ender med en lovændring, der virkelig betyder en effektivisering.

Helge Adam Møller (KF):

I 1994, i 1993 og i 1992 sagde de nuværende regeringspartier nej til at tage fingeraftryk af alle, der søger asyl i Danmark. I 1992, i 1993 og i 1994 sagde de nuværende regeringspartier nej til, at der skulle være mulighed for at sige til asylansøgere, som havde fået flygtningestatus i Danmark, at de skulle vende tilbage til deres eget land, hvis situationen blev normal; hvis årsagen til, at de havde fået flygtningestatus i Danmark, faldt væk, skulle de vende tilbage – det sagde man også nej til.

Men på begge disse områder har man nu ændret holdning, og det skal man bestemt ikke have utak for. Nu foreslår man – indenrigsministeren foreslår – at der bliver mulighed for at optage fingeraftryk. Indenrigsministeren foreslår, der bliver en mulighed for, at man vender tilbage til eget land inden for 3 år efter den dag, man har fået asyl i Danmark, hvis baggrunden for asylansøgningen er bortfaldet.

Det glæder jeg mig over, det glæder Det Konservative Folkeparti sig over, og dermed har jeg allerede konstateret, at der altså er nogle gode og positive elementer i dette lovforslag, men desværre er der også det modsatte. Man kan vel sige sådan lidt forenklet, at vi går to skridt frem og et skridt tilbage, hvor vi hellere ville have nøjedes med at gå syv eller otte skridt frem og

ingen tilbage overhovedet. Men vi glæder os over det, der er.

Nu har jeg nævnt nogle af de positive ting. Jeg vil godt tage en enkelt ting med, som er omtalt i bemærkningerne, nemlig at der nu ned-sættes en arbejdsgruppe. Vi har arbejdet hårdt for, at der i hvert fald som det mindste kom en arbejdsgruppe, som skal se på, hvad man skal gøre ved udlændinge, som opholder sig i Danmark og ikke er statsborgere her i landet, og som begår kriminalitet.

Vi håber, at den arbejdsgruppe hurtigt vil afgive sin betænkning, således at vi kan gennemføre en ændring af lovgivningen her i Danmark, så der bliver mulighed for at udvise udlændinge, som vedvarende begår kriminalitet i Danmark, som begår kriminalitet af personfarlig karakter – vold, voldtægt og tilsvarende – og som dermed viser, at de ikke har noget ønske om eller har til hensigt at føre en kriminalitetsfri tilværelse i Danmark. Det er også et skridt i den rigtige retning. Vi havde gerne set, at vi allerede i dag havde lovgivet, men et udvalg, som kan være vejen til lovgivning, er da bedre end ingenting.

Så har jeg sagt, hvad vi glædede os over. Der er også noget, vi er utilfredse med i lovforslaget.

Vi synes, det er forkert, at politiet nu fratages de opgaver, det har haft i forbindelse med udspejgning og afhøring af asylansøgere, og at man lægger opgaven over til Direktoratet for Udlændinge. Vi har ikke noget imod at ændre ting, hvis man er overbevist om, at man får en ordening, der fungerer bedre, men hvorfor ændre noget, der virker tilfredsstillende? Og det kan vi jo konstatere at det gør. Man skriver i enighed fra Per Sørensen-udvalget, at den hidtidige sagsprocedure har været tilfredsstillende.

Man konstaterer også, at den ordening, man lægger op til, hvor politiet skal fratages disse opgaver, vil give mindre fleksibilitet i tilfælde af, at der f.eks. kommer en stor tilstrømning af asylansøgere, så det synes vi er forkert, og det vil vi selvfølgelig tage op under udvalgsbehandlingen og eventuelt stille ændringsforslag til det.

Vi er også utilfredse med og uenige i den del af lovforslaget, der går på, at der nu skal være en treårig forsøgsordning i Københavns Lufthavn i Kastrup, hvor udlændinge, der skal sendes hurtigt ud af landet, får mulighed for at få en rådgivning fra Dansk Flygtningehjælp. Den rådgivning kunne man lave lige så godt ved at have et fortrykt A4-skema eller to sider trykt på

30, 40 eller 50 sprog, som udleveredes til den enkelte, som prøvede at komme ind i Danmark, men som altså ikke får ønsket opfyldt og normalt skal udvises i løbet af nogle få timer eller måske lidt mere. I hvert fald er vi bange for, at dette vil medføre en forsinkelse af proceduren, og det synes vi ikke er hensigtsmæssigt.

Så savner vi en hel bunke. Lad mig nævne i stikordsform, at vi godt ville have haft, at fingeraftrykket omfattede alle – altså også gruppe C – vi ville godt have, at retskravet for de factoflygtninge blev fjernet, vi ville godt have, at den periode, hvor man kan inddrage opholdstilladelsen, blev udvidet fra 3 til 7 år. Jeg skal ikke nævne de to, tre sidste punkter, for de blev omtalt den 4. april, men jeg kan sige, at vi i forbindelse med udvalgsbehandlingen og betænkningen vil stille nogle ændringsforslag.

Vi vil give udtryk for de punkter, vi er utilfredse med, i betænkningen, men vi vil selvfølgelig ved den endelige afstemning under ingen omstændigheder stemme imod dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Helge Adam Møller nævnte i sin ordførertale nogle områder, hvor de nuværende regeringspartier havde skiftet holdning inden for de seneste år. Jeg skal ikke gå nærmere ind på fingeraftryksdiskussionen – den kommer jeg tilbage til i min ordførertale – men blot nævne det, som hr. Helge Adam Møller lagde vægt på, nemlig at man ikke havde villet gå ind for, at man skulle kunne tilbagekalde en opholdstilladelse, hvis der inden for et vist tidsrum skete en ændring af de forhold, som udlændingen havde opnået opholdstilladelse på baggrund af.

Det forstår jeg simpelt hen ikke, vil jeg gerne sige til hr. Helge Adam Møller. Jeg har altid læst udlændingeloven sådan, at den 2-års-frist, der var tidligere, og som senere blev til en 3-års-frist, gjaldt for alle, der havde fået opholdstilladelse i Danmark; såfremt det grundlag for opholdstilladelsen, som den var opnået på, faldt bort, blev opholdstilladelsen ikke fornyet.

Jeg opdagede så efter nogle års arbejde med flygtningeforhold, at denne regel aldrig nogen sinde var blevet håndhævet, ej heller af borgerlige justitsministre. Det spurgte jeg om flere gange og fik at vide, at det gjorde man ikke.

Hvis der havde været borgerlige justitsministre, som havde foreslået den pågældende regel håndhævet, havde der ikke været nogen modstand fra radikal side, men ingen borgerlig

justitsminister foreslog det, vil jeg gerne sige til hr. Helge Adam Møller.

Hvor har hr. Helge Adam Møller det citat fra, hvor jeg har taget afstand fra at effektivisere sådan en bestemmelse?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår godt hr. Helge Adam Møllers tilfredshed med det lovforslag, der er fremsat her. Det er jo fuldstændig rigtigt, som det bliver sagt, at det er to store skridt i retning af den politik, som Det Konservative Folkeparti – bakket op af Venstre og Fremskridtspartiet – har stået for i det her spørgsmål. Så det er fuldstændig korrekt, og jeg forstår derfor tilfredsheden.

Der er blot en enkelt ting, jeg godt kunne tænke mig at spørge hr. Helge Adam Møller om sådan mere ud fra en retspolitisk opfattelse. En af de ændringer, som jeg ikke er i tvivl om at Det Konservative Folkeparti er meget glad for, går jo ud på, at asylansøgere kan komme ud for, at det faktisk, hvis ikke de fremlægger alle dokumenter allerede over for direktoratet, når deres sag er til behandling dér, kan blive afvist, at nye dokumenter kan komme ind, når sagen bliver taget op i Flygtningenævnet. Og det vil sige, at det rent faktisk kan få en meget alvorlig konsekvens for asylansøgere, hvis de ikke fremlægger alle dokumenter.

Var det så ikke en idé, vil jeg gerne spørge hr. Helge Adam Møller om, at vi i fællesskab i retssikkerhedens navn gik ind og fik en ordning, hvor vi sikrede, at asylansøgerne allerede ved behandlingen i Direktoratet for Udlændinge fik en advokat til at give dem vejledning og råd? Var det ikke en god idé at kunne bidrage til en retssikring, sådan at den oplagte stramning og forværring, der er tale om, ikke går ud over retssikkerheden?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til hr. Søren Søndergaard: Nej.

Og til fru Elisabeth Arnold: Det kan være, jeg gør De Radikale uret, og så beklager jeg, men jeg ved i hvert fald, at i november 1993 fremlagde Det Konservative Folkeparti et forslag med ti konkrete punkter, hvor et af punkterne var, at flygtninge, som havde fået asyl i Danmark, fordi de opfyldte konventionen eller var de facto-flygtninge, men hvor situationen blev normal i hjemlandet eller det individuelle asylgrundlag bortfaldt, skulle sendes tilbage.

Det samlede forslag blev afvist, og som jeg husker det, men det kan være, jeg husker galt – jeg har ikke siddet og læst debatten igennem – var De Radikale også imod det på det tidspunkt. Jeg ved i hvert fald, at i de sidste 2 eller 2½ år har jeg ved alle de udlændingedeletter, der har været herinde, fremført det som en meget klar konservativ mærkesag, at vi gerne vil have sådan en tidsgrænse. Og jeg har også hver gang nævnt, at vi godt ville have, at tidsgrænsen var 7 år, fordi vi vil kæde det sammen med de 7 år, vi kender for opnåelse af dansk statsborgerskab.

Men hvis De Radikale i virkeligheden har haft samme holdning, men med en lidt anden tidsgrænse end 7 år, er jeg glad og tilfreds, og så ikke nogen, jeg vil ikke sige skoser, for jeg skoser såmænd ikke regeringen eller andre; jeg synes altid, det er godt, når der er nogle, der får samme holdning, som vi selv har haft i et antal år – det er kun rart.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan jo kun konstatere, at der ikke var noget direkte citat fra Det Radikale Venstres ordfører på flygtningeområdet, som kunne bekræfte den påstand, som hr. Helge Adam Møller kom med før.

Det Radikale Venstre har altid taget afstand fra en 7-års-regel, som Det Konservative Folkeparti gentagne gange har fremført, men vi har aldrig taget afstand fra, at den regel, som står i udlændingeloven, sådan som vi læser den, faktisk bliver håndhævet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er tankevækkende, at hr. Helge Adam Møller ikke vil være med til – endda uargumenteret ikke vil være med til – at sikre en elementær retsstilling for asylansøgere. De skal afgive nogle oplysninger, som kan få helt afgørende konsekvenser for deres fremtid, uden en juridisk bistand, som man ellers giver alle mulige andre, som er i en situation, hvor deres fremtid bliver afgjort.

Jeg kan ikke forstå det. Jeg kunne forstå på svaret, at begrundelsen åbenbart ikke var særlig god. Den var i hvert fald ikke værd at udtrykke heroppefra, men det kan være, vi kan komme tilbage til det en anden gang.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til fru Elisabeth Arnold en stor og uforbeholden undskyldning.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg synes ikke, der er noget behov for, at asylansøgere skal have en advokat med det samme, de kommer til Danmark. Det eneste, der er nødvendigt for en asylansøger, når han eller hun søger asyl i Danmark, er, at han eller hun fortæller den hele og fulde sandhed; fortæller, hvad der er begrundelsen, fortæller om rejseruten og foreviser alle dokumenter osv. Man skal såmænd ikke have en advokat til at finde ud af, hvor der er smutmuligheder eller ikke er smutmuligheder; man skal bare fortælle sandheden, så får man den behandling, man har krav på. Asylansøgere er jo ikke anklaget for et eller andet, og derfor behøver de efter min mening ingen advokat fra starten. Som jeg sagde før, mener jeg ikke, der er noget som helst retssikkerhedsbetænkeligt i, at man ikke udstyrer samtlige asylansøgere med en advokat fra det øjeblik, de betræder dansk jord.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Efter de bemærkninger, der faldt fra fru Elisabeth Arnold, vil jeg godt spørge fru Elisabeth Arnold direkte: Hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og give enhver asylansøger, der får asyl, midlertidig og tidsbegrænset opholdstilladelse?

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Søren Søndergaard for en kort bemærkning, og så må vi se at komme tilbage til ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det lyder selvfølgelig godt, når hr. Helge Adam Møller siger, at en asylansøger bare skal fortælle den fulde sandhed; men den fulde sandhed er jo ret omfangsrig, og det drejer sig jo ikke bare om at sige den fulde sandhed. Det gælder især om at fremskaffe dokumenter, der kan bekræfte den, og der er jo massevis af situationer, hvor en asylansøger ikke på forhånd ved, at et givet dokument rent faktisk kan være afgørende for sagen og vigtigt for dens udvikling. Var det ikke rimeligt, at vi gav mulighed for, at der kom en vejledning i den sammenhæng? Det synes jeg i hvert fald. Så kan man nemlig sige, at der gives en reel hjælp til de folk, som søger asyl, i mod-

sætning til det, der er tilfældet, hvis vi ikke gør det.

Anne Baastrup (SF):

Der er problemer med administrationen af udlændingelovgivningen; det er vi vist alle sammen enige om. Spørgsmålet er blot, hvad der skal til for at rette op på de lange sagsbehandlingstider.

Hjppige ændringer i myndighedernes lovgrundlag er næppe altid den rigtige vej at gå, og udlændingeloven er blevet ændret mange gange i de sidste år. Det giver indkøringsvanskeligheder og medfører i sig selv længere sagsbehandlingstider.

Når man overvejer nye ændringer, vil det måske være en god idé at kontrollere, om de set i lyset af de seneste ændringer nu også er nødvendige. Det er nu engang ikke så ringe at have tilstrækkelig tid til at rette administrationen ind, og det er ikke mere end præcis 3 måneder siden, der skete en voldsom opstramning af bl.a. sagerne vedrørende åbenlyst ubegrundede asylansøgninger.

Jeg vil i min korte taletid koncentrere mig om tre kritikpunkter i lovforslaget.

Det særlig stødende for SF er den administrative frihedsberøvelse, som § 36, stk. 1, nu giver hjemmel til. Jeg skal blot henvise til Centret for Menneskerettigheders og Dansk Flygtningesnævns gennemgang, idet jeg dog særlig vil anfægte ministeriets egen fortolkning af artikel 15 sammenholdt med ordlyden af § 36, hvor der henvises til åbenbart grundløs-proceduren. Det er helt oplagt for mig, at en forventning om, at en sag tages ud, ikke kan være det samme som at tage skridt til en udvisning.

Også den regel, som hr. Søren Søndergaard og hr. Helge Adam Møller har diskuteret, synes jeg er problematisk. For det første er den uomtvisteligt i strid med de regler, vi i øvrigt har i f.eks. dansk strafferetspleje. Jeg ved godt, at det er anført, at retsplejelovens regler vedrørende civile sager er gældende, men her er der jo også tale om en helt anden ligeværdighed mellem parterne. Vi skal jo være opmærksomme på, som hr. Søren Søndergaard understregede, at ansøgerne ikke får nogen advokat, før sagen lander i Flygtningesnævnet.

Et helt selvstændigt problem er spørgsmålet om fingeraftryk af alle, selv om der ikke er problemer med identifikationen. På mig virker det, som om det forhold, at man ønsker at søge asyl, er en kriminel handling, og min opfattelse

bestyrkes af, at politiet i særlige situationer skal kunne anvende disse fingeraftryk i kriminalitetsopklarende virksomhed. I SF er vi helt på det rene med, at asylinstituttet skal forbeholdes de mennesker, som på grund af politisk, religiøs eller anden aktivitet er personligt forfulgt, og vi skal værne om dette institut; men den generelle kriminalisering, der her lægges op til, er overordentlig u hensigtsmæssig, og vi tager afstand fra den. Ifølge gældende lov kan man i øvrigt allerede nu optage fingeraftryk, hvis der er usikkerhed om identiteten.

En helt afgørende indvending er også, at fingeraftrykkene uden samtykke kan sendes til udenlandske myndigheder. Uanset hvilke konventioner der indgås på dette område, skal der ikke megen fantasi til at forudse, at disse fingeraftryk uberettiget kan blive sendt videre til et såkaldt asylproducerende land og medføre ubehagelige konsekvenser for de mennesker, som har tilladt sig at søge asyl, men er blevet afvist og nu skal overleve i hjemlandet. Samtidig er det uheldigt, at der ikke står noget som helst i lovtæksten om, hvilke krav myndighederne skal opfylde i retning af registersikkerhed, hvilken brug de må gøre af oplysningerne osv. Jeg er opmærksom på, at der står noget i bemærkningerne om disse forbehold, men det er ikke tilstrækkeligt.

Men nu skal det hele jo ikke være kritik. Ministeren skal have stor ros for at overlade den egentlige afgørelse af en asylsag til direktoratet, den såkaldte civilisering af sagerne. Det er et gammelt SF-krav, og det vil utvivlsomt spare tid, fordi sandsynligheden for, at de rigtige oplysninger kommer frem med det samme, vil stige. Det er ikke en kritik af det danske politi, men flygtninge gribes ofte af en generel angst for politimyndighederne.

Endelig skal ministeren have ros for, at Flygtningehjælpen får adgang til at tale med de mennesker, der står foran udsendelse af landet, og til slut skal ministeren have ros for, at hun etablerer systemet med udlændingeattachéerne. Det er en god idé, det skal der ikke herske tvivl om.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ministeren har lagt op til nogle ændringer af udlændingelovgivningen, og der er nogle pluser, men så sandelig også nogle minusser – med andre ord både godt og skidt – i lovforslag nr. L 194.

Selvfølgelig er der elementer i forslaget, som Fremskridtspartiet kan støtte. Vi synes bl.a., det

er udmærket, hvis selve asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet kan effektiviseres, og vi kan støtte, at antallet af nævnsmedlemmer bliver sat ned. Vi synes også udmærket om det, der bliver betragtet som det store hit i forslaget, nemlig optagelse af fingeraftryk for alle asylsøgere for at forhindre, at de kan give sig selv ny identitet, alt efter hvilket land de søger asyl i, for at få mulighed for at søge asyl i flere lande. Det er vel egentlig også hovedelementet i forslaget.

Der er også en del fornuftige ting om frihedsberøvelse af asylsøgere, som vi ser meget velvilligt på. På lovforslagets bemærkninger kan vi forstå, at det fortrinsvis drejer sig om asylsøgere fra de østeuropæiske lande.

Til gengæld må vi sige, at vi er meget skuffede over, at der ikke bliver nogen stramninger af reglerne om udvisning af kriminelle asylsøgere. Der skal nedsættes et udvalg for at se på dette problem, og det er selvfølgelig udmærket. Det må betyde, at vi i løbet af relativt kort tid endnu en gang skal diskutere udlændingelovgivningen som sådan. Vi kan forstå på pressens omtale, at der har været uenighed i regeringen om udvisning af kriminelle asylsøgere, og vi må erkende i Fremskridtspartiet, at vi er skuffede over, at det element ikke er kommet med.

Vi synes, det er fint, at 3-års-perioden bliver præciseret og skal beregnes fra det tidspunkt, der gives asyl, og at man kan inddrage asylet, hvis grundlaget ikke længere er til stede. Det tilslutter vi os fuldt ud.

Vi ser meget kritisk på, at man overflytter afhøringerne fra politiet til Direktoratet for Udlændinge. Vi er negative over for, at Dansk Flygtningehjælp nu skal rådgive asylsøgere, og at der startes en forsøgsordning i Kastrup Lufthavn. Vi imødeser, at den forsøgsordning sandsynligvis bliver permanent, og det vil vi fraråde.

Vi synes, der kunne være mange elementer, som burde indgå i ministerens overvejelser, og andre ordførere har været inde på nogenlunde de samme ting: Ombudsmanden skal ud af asylsystemet, retskravet om familiesammenføringer skal bortfalde, og der skal tages mere fat på de midlertidige opholdstilladelser. Vi kan også forstå, at der nu skal nedsættes et udvalg, som skal beskæftige sig med spørgsmålet om fjernelse af de facto-flygtninges retskrav på opholdstilladelse; men vi synes, det havde været velgørende, hvis ministeren havde taget fat på de virkelig kritisable ting, der findes i den nuværende udlændingelovgivning.

Vi kan sige allerede på nuværende tidspunkt, at vi er meget, meget skeptiske med hensyn til de økonomiske konsekvenser af lovforslaget. Der er allerede ting, som vil fordrø et aktstykke til Folketingets Finansudvalg, og det vil vi afgjort ikke kunne tilslutte os. Vi må bl.a. på nuværende tidspunkt tage afstand fra, at man flytter afhøringerne fra politiet til Direktoratet for Udlændinge.

Vi imødeser et udvalgsarbejde, hvor Fremskridtspartiet formentlig vil stille nogle ændringsforslag, og vi forventer, at lovforslaget ved den endelige afstemning er blevet bedre end på nuværende tidspunkt. Men vi vil tage endelig stilling, når det skal til tredje behandling.

Elisabeth Arnold (RV):

Der er i det store og hele tre sagstyper i dansk udlændingepolitik. Der er det, der hedder normalproceduren, hvor behandlingstiden for øjeblikket løber op i flere år; der er den såkaldte åbenbart grundløse-procedure, hvor behandlingstiden kan nærme sig en måned, og så er der den åbenbart grundløse-hasteprocedure, som er iværksat i denne regerings tid, og hvor behandlingstiden kan komme helt ned på en uge.

Det er naturligvis dybt utilfredsstillende, at normalproceduren kan tage op til flere år. Det er ødelæggende for både systemets troværdighed og asylsøgenes sindstilstand, både for dem, der bliver afvist, og dem, der ender med at få asyl. Det er derfor med tilfredshed, vi fra Det Radikale Venstres side kan se, at der nu bliver taget skridt til, at også normalprocedurens hastighed vil blive sat kendeligt i vejret.

Det foreliggende lovforslag, som er ganske stort og meget omfattende, indeholder mange forskellige ændringer, og vi vil fra radikal side specielt lægge vægt på følgende forhold: For det første overflytning af asylsagsbehandlingen, den egentlige afhøring, fra politiet til Indenrigsministeriet, altså Direktoratet for Udlændinge. Det føler vi er en fornuftig disposition, og jeg er lidt uforstående over for den kritik, der har været fra visse ordføreres side af, at man skal fratage politiet dette arbejde, når det nu fungerer så godt. Politiet har jo i mange år beklaget sig over, at der skulle bruges mange ressourcer på administrativt arbejde, altså på ikkepolitimæssigt arbejde.

Jeg synes, det må være vigtigt at slå fast, at politiet skal bruge sine ressourcer på at opklare forbrydelser og fange forbrydere og ikke på at

afhøre asylansøgere. Det er vigtigt, at det princip bliver slået fast, og derfor synes vi fra radikal side, at det er godt, det bliver ført over til den instans, der har det som sit egentlige sagsområde, nemlig Direktoratet for Udlændinge.

Vi er også tilfredse med, at der nu kommer en ordning med bedre rådgivning af asylansøgere, der står i en afvisningsposition. De får nu ret til at kontakte Dansk Flygtningehjælp. Det har også i mange, mange år været et ønske fra radikal side, og det hilser vi selvfølgelig velkommen.

Men vi har naturligvis også haft problemer med nogle af de nye ting, der er indført. Adgangen til at optage fingeraftryk har vi fra radikal side sagt ja til denne gang. Vi har tidligere sagt nej til det flere gange, og jeg er helt sikker på, at hr. Søren Søndergaard har citeret i ærmerne, som kan bevise, det er rigtigt, at Det Radikale Venstre har skiftet mening.

Der er to væsentlige grunde til, at vi har ændret holdning i spørgsmålet om fingeraftryk – ja, der er i virkeligheden flere, men jeg vil nævne de to vigtigste. Den første er, at et enigt Per Sørensen-udvalg har anbefalet det. Det har været praktiseret i flere lande, f.eks. i Norge, gennem længere tid, og der har ikke været problemer med det fra norsk side. Vi har naturligvis fra radikal side lagt vægt på, at der har været enighed i Per Sørensen-udvalget, altså også blandt Dansk Flygtningehjælps repræsentanter, om, at man burde indføre bestemmelsen.

Den anden ting, der har fået os til at skifte holdning, er, at der har været sager om dobbeltansøgninger, hvor en person har fået asyl i to lande, f.eks. i Norge og i Danmark. Jeg vil sige, at blot én sag af den slags er én for meget, hvis den danske flygtningepolitik skal stå sin prøve. Vi bryder os ikke om, at den slags ting finder sted, og en optagelse af fingeraftryk af asylansøgere, hvis sager realitetsbehandles, vil naturligvis forhindre det.

Vi har naturligvis også haft betænkeligheder angående frihedsberøvelsen; men vi har kunnet se den effekt, det har haft, at man har kunnet foretage frihedsberøvelse af visse asylansøgere i det forløbne år, og vi har også været kede af de modstridende landsretsdomme vedrørende hjemmelen til frihedsberøvelse. Vi føler, at med de bemærkninger og de præciseringer, der nu er i teksten, har vi ingen betænkeligheder ved at indføre øget adgang til frihedsberøvelse. Vi er ikke glade for det, men vi synes, det er noget ordentligt, der er kommet ud af det, og vi er

også tilfredse med, at bestemmelsen om domstolsprøvelse efter 72 timer stadig står ved magt.

Vi har naturligvis også haft diskussioner i forbindelse med bevisførelsen i første instans, medmindre nævnsformanden i Flygtningenævnet tillader det. Her har vi lagt vægt på, at afgørelsen vedrørende bevisførelsen senere i sagen skal fremlægges for det nævn, som behandler sagen. Det er altså ikke en afgørelse, som nævnets formand eller næstformand kan træffe, uden at nævnet overhovedet får noget at skulle have sagt i den forbindelse. Det samlede nævn skal tage stilling til, hvorvidt der skal kunne fremlægges yderligere bevismateriale eller ej, og det mener vi er en sikring eller i hvert fald en styrkelse af den asylsøgendes retssikkerhed.

Vi vil naturligvis under udvalgsarbejdet gå grundigt til værks med spørgsmål og yderligere belysning af de eventuelle dunkle punkter, der måtte være. Men i det store og hele er vi godt tilfredse med det arbejde, der er gjort ved udarbejdelsen af dette lovforslag, og vi støtter dets gennemførelse, som det foreligger her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu skal jeg skåne fru Elisabeth Arnold for citater. Det glæder mig, at hukommelsen er fuldstændig intakt, så det behøver vi ikke.

Men jeg vil godt gøre fru Elisabeth Arnold opmærksom på, at det eksempel, fru Elisabeth Arnold nævnte vedrørende risikoen for dobbeltasylsager – altså at samme person får asyl i både Norge og Danmark – var fremme i diskussionen for 3 år siden og blev udtrykkelig fremhævet, uden at det af den grund fik De Radikale til at skifte holdning. Derfor kunne man måske fristes til at spørge, om der er kommet flere af den slags eksempler, og hvor mange eksempler det egentlig drejer sig om, siden De Radikale har skiftet holdning nu.

Der er en anden ting, jeg også vil spørge om. Jeg fornemmede meget, at der var enighed mellem Det Radikale Venstre og bl.a. Enhedslisten om en afvisning af VKZ-forslaget om 7 års midlertidigt ophold, især da vi diskuterede bosnierloven. Derfor undrer det os, at De Radikale har den stilling til forslaget om, at 3-års-fristen – altså bestemmelsen om, at man inden for 3 år kan blive sendt tilbage, hvis forholdene i hjemlandet ændres – fremover skal regnes fra asyltildelingsstidspunktet. Det betyder jo, at for folk, der har været længe om at få asyl i Danmark, vil der gå betydelig mere end 3 år – der vil måske

gå 4, 5, 6, 7 år, hvem ved – og det vil sige, at VKZ-forslaget sådan set er blevet indført ad bagdøren.

Jeg går ud fra, at fru Elisabeth Arnold har set de meget stærke advarsler mod dette forslag. Det er bl.a. interessant, at Direktoratet for Udlændinge sætter spørgsmålstegn ved, hvorfor man dog har denne forskelsbehandling. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, om fru Elisabeth Arnold ikke ville overveje, om Det Radikale Venstre skulle undlade at støtte denne forskelsbehandling.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til spørgsmålet om fingeraftryk. Jeg husker også den sag fra Norge, som hr. Søren Søndergaard nævnte. Jeg husker ikke præcis, om der har været flere sager, men det faktum, at Norge har indført fingeraftryk af asylansøgere, har selvfølgelig gjort indtryk på os.

Diskussionen om, at hvis man er asylansøger, er det en vigtig sag, har også gjort indtryk. Man lægger hele sin tilværelse, hele sit liv i hænderne på de myndigheder, man søger asyl hos, og så er det heller ikke en betænkelig sag at afgive sit fingeraftryk – hvis man vel at mærke kan være sikker på, at de fingeraftryk ikke havner i de forkerte hænder bagefter. Derfor har vi også krævet fra radikal side, at reglerne for videregivelse af fingeraftryk til andre landes myndigheder skulle være ganske restriktive, og at det skulle være en betingelse, at de pågældende lande havde samme regler for brug af registre og samme grad af datasikkerhed som Danmark. Vi synes, det er en fornuftig ting, men vi indrømmer, at der er sket et holdningsskift fra sidste gang, vi diskuterede spørgsmålet. Det må vi erkende.

Om 3-års-reglen vil jeg blot sige, at vi faktisk altid har haft den opfattelse fra radikal side, at sådan var reglen nu engang. Også dengang vi havde en 2-års-regel, kunne opholdstilladelsen inddrages, såfremt forholdene i hjemlandet ændrede sig drastisk. Vi har haft eksempler på unge polske mænd, som fik asyl i Danmark i 1989 – et halvt år før Muren faldt – alene med den begrundelse, at de var aktive i Solidaritet, og mindre end 1 år efter var Solidaritet ved magten i Polen. Ingen opholdstilladelser blev inddraget i det tilfælde.

Det har ikke noget med retfærdighed eller uretfærdighed at gøre. Det er simpelt hen et spørgsmål om, at grundlaget for asyl ikke læn-

gere eksisterer, fordi der ikke er noget at flygte fra. Det at være aktiv i Solidaritet er selvfølgelig fuldt ud acceptabelt, når den pågældende organisation har fået magten i hjemlandet. Vi har undret os over, at den regel aldrig blev håndhævet, og derfor føler vi, den skal præciseres nu.

At fristen regnes fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen gives, mener vi er logisk. Det er det seneste tidspunkt, hvor de danske myndigheder har vurderet forholdene i hjemlandet, og de kan jo have ændret sig drastisk, hvis der går længere tid. Derfor mener vi, det er vigtigt, at der går så kort tid som muligt mellem den seneste vurdering og det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen skal genvurderes, nemlig efter 3 år.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Søren Søndergaard, og nu er det som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Der er mange store problemer i dansk udlændingepolitik, ingen tvivl om det, og derfor er det også godt, at regeringen endnu en gang har sat en revision af udlændingeloven på dagsordenen.

Det er f.eks. et kæmpeproblem, at den danske visumpraksis efterhånden er blevet så stram, at den stiller sig i vejen for, at almindelige udlændinge kan besøge Danmark. Den er så stram, at f.eks. en herboende politisk flygtning fra Ghana ikke kan få besøg af sin søster, på trods af at hun har opholdstilladelse i et andet EU-land, hvor hun har en ledende stilling med en årsindtægt på omkring 300.000 kr.

Det er også et kæmpeproblem, at Danmark ikke giver ordentlig undervisning til de asylsøgebørn, som i måneder og ofte år må afvente myndighedernes afgørelse af, om de kan blive i landet. Som det har været påpeget af Center for Menneskerettigheder og senest af Mellemfolkeligt Samvirke, lever Danmark dermed ikke op til de internationale konventioner om børns rettigheder, som Folketinget ellers har ratificeret.

Det er ligeledes et kæmpeproblem, at de officielle oplysninger om situationen i de flygtningeproducerende lande ofte er ualmindelig dårlige, for ikke at sige forkerte. Vi har haft Pante-licskandalen, hvor de danske myndigheder satte en nationalist til at vurdere asylansøgninger fra folk, som netop var flygtet fra nationalistisk vanvid og krig, og for nogle få dage siden måtte Dansk Flygtningehjælp tilsende Folketingets

Retsudvalg en redegørelse for situationen i en række afrikanske lande, fordi Indenrigsministeriets svar – det var i øvrigt til mig – ikke gav et dækkende billede af menneskerettighedssituationen i de pågældende lande. Sådanne formulerede Dansk Flygtningehjælp sig.

Et andet kæmpeproblem er, at mange af de flygtninge, som kommer til Danmark, behandles fuldstændig uanstændigt. Tag f.eks. de irakiske kurdere, som i årevis har været stuvet sammen i diverse asylcentre med f.eks. to voksne og tre børn på et 12 m² lille værelse, og som i halvandet år har ventet på at blive udvist. De har ikke fået nogen form for undervisning eller uddannelse, men har kun frygten for, hvad der venter forude.

Disse problemer er der al mulig grund til at tage op og gøre noget ved, og hellere i dag end i morgen. Men desværre forsøger det foreliggende forslag ikke at gøre noget ved problemerne. Det er derimod præget af en grundlæggende negativ og mistænksom holdning til de mennesker, der tillader sig at søge asyl i Danmark.

I et af de tidligere lovudkast, som blev sendt til høring, kaldte Indenrigsministeriet det ligefrem for misbrug af bestemmelserne om visum og visumfritagelse, hvis en person benyttede sit ophold i Danmark til at søge asyl. Det er meget tankevækkende, at den holdning til flygtninge trives i Indenrigsministeriet. Som Direktoratet for Udlændinge måtte belære Indenrigsministeriet om i sit høringssvar, kan asylsøgere fra et visumfrit land ikke undgå at misbruge visumreglerne, når de meget naturligt vælger indrejse i det land, hvori de søger beskyttelse. Med sin bemærkning havde Indenrigsministeriet altså gjort alle asylsøgere til misbrugere, men denne beskyldning er fjernet i det foreliggende lovfor-slag.

Men denne holdning er desværre bevaret langt hen ad vejen. Det gælder, når det handler om kriminalisering af flygtninge ved at kunne tage fingeraftryk af folk, som intet ulovligt har gjort; det gælder, når det handler om ligefrem at kunne fængsle folk, som intet ulovligt har gjort; det gælder, når det handler om ændringen af den såkaldte 3-års-regel, så man vil kunne hjemsende flygtninge, som har haft et fuldstændig pletfrit ophold i Danmark i måske 7 år, og det gælder, når det handler om at begrænse asylsøgeres muligheder for at fremlægge nye dokumenter i deres sager.

Tiden tillader ikke, at jeg laver en gennemgang af alt det, vi er imod i dette lovfor-slag, men

det skal vi nok sørge for at gøre over for offentligheden. Her vil jeg nøjes med at tilsige regeringens Enhedslistens ubetingede modstand mod forslaget.

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke tilbageholde det hjertesuk, at når man skal oplyse noget over for offentligheden, som hr. Søren Søndergaard sagde, skal det ikke ske fra denne talerstol. Det har han nok i betydelig grad ret i.

Jeg vil gerne anerkende det store arbejde, der ligger bag det foreliggende lovforslag. Det har ikke været nemt, for der har både skullet balanceres og tages hensyn til mange væsentlige interesser. Men jeg synes, det er lykkedes så godt, som nogen kan forvente, og CD kan støtte lovforslaget.

Der er mange forbedringer i forslaget. Foruden stramningerne tænker jeg bl.a. på overførslen af sagsbehandlingen, fremme af sagsbehandlingen og hindring af misbrug. Alt dette er selvfølgelig noget, CD kan støtte nu, ligesom vi har gjort tidligere.

Fingeraftrykkene har nok været et af de vanskelige punkter for os både følelses- og forstandsmæssigt; men vi kan tilslutte os det alligevel. Dog skal jeg gøre et par små bemærkninger herom. Der står i bemærkningerne følgende på side 32:

»Optagelse af fingeraftryk skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet vil imidlertid, hvis andet ikke er muligt, kunne ske med den fornødne magt-anvendelse.«

Det vil sige, at skånsomheden tager sigte på den fysiske måde, det foregår på. Jeg så gerne, at ministeren sagde her i dag, at skånsomheden også skal gælde den omstændighed, at man forklarer vedkommende, hvad baggrunden er for bestemmelsen. Det er klart, at mange af de mennesker, som kommer herop som ægte flygtninge, selvfølgelig ikke er glade for den slags ting. Det må røre noget i dem, som man selv skal have været i situationen for ret at kunne forstå. Derfor mener jeg, det vil være på sin plads, at man fortæller og forklarer baggrunden for det, der skal ske, og desuden understreger det, der står nederst på side 33 og øverst på side 34, og som fru Elisabeth Arnold også var inde på, nemlig om videregivelse af fingeraftryk:

»Det vil således være en forudsætning for videregivelse af fingeraftrykkene, at fingeraftrykkene ikke vil blive anvendt i en strafferetlig sammenhæng.«

Jeg synes også, det må høre med til den forklaring, som skal gives, når der skal tages fingeraftryk af de pågældende. For alle dem, der er her som reelle flygtninge, vil det i det mindste være en hjælp til forståelse af baggrunden for handlingen, og det synes jeg vi skylder dem. Flytningen af sagsbehandlingen skulle i det hele taget tale for – ikke fordi jeg har noget som helst imod vort politi, tværtimod – at man befrier disse nyankomne for at føle sig stillet over for en politimagt, som de i hvert fald i starten næsten ikke kan andet end få kuldegysninger over.

Så har jeg to små bemærkninger til to af ordførertalerne. Den ene er til fru Birthe Rønn Hornbech, som atter i dag var fremme med familiesammenføringerne og var bange for, at presset på familiesammenføringerne ville øges. Jeg skal henvise fru Birthe Rønn Hornbech til at læse Folketings Tidende fra tirsdag den 4. april, hvor hun under den store flygtningedebat, vi havde den dag, også kom ind på familiesammenføringerne. På side 4483 oplyser jeg antallet for 1993, som var 1.155 ægtefæller og børn og ca. 100 forældre. Det var såmænd hele familiesammenføringspresset, så jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbechs frygt også i dag er overdreven og unødvendig.

Så skal jeg endelig udtale både forståelse for og tilslutning til hr. Søren Søndergaards udtalelser om, hvor vanskeligt det er at få visum til Danmark, også for personer, som det burde være en naturlig ting at tildele visum. Det er et forfærdeligt problem, og jeg kender det godt. Der er forskellige hensyn at tage og frygt for alle mulige ting fra forskellige lande, så det er ikke så ligetil. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre til, at overalt, hvor det med rimelighed kan formodes, at der ikke er tale om misbrug, må man en enkelt gang tage en chance frem for så at sige at bortdømme et stort antal mennesker, som ikke har fortjent det.

Men altså: På forhånd tak, hvis ministeren kan sige lidt om hensyntagen, når der skal tages fingeraftryk.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en afdæmpet debat, sådan som det jo normalt bliver, når vi skal til at snakke realiteter om udlændingelovgivningen.

Jeg forstår også, at der er bred forståelse for, at et af de allerstørste problemer i udlændingeadministrationen er de lange ventetider, mens sagerne er til behandling. Derfor har regeringen

også brugt mange kræfter på at få gjort op med de ulidelig lange sagsbehandlingstider.

Vi er startet med de åbenbart grundløse sager, og der har resultaterne vist sig, sådan som fru Elisabeth Arnold var inde på. Men selvfølgelig er det fortsat uacceptabelt, at det i gennemsnit tager 2 år at få en almindelig asylsag behandlet. Det er uacceptabelt for asylansøgeren, og det er uacceptabelt for det danske samfund.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt sige, at det ikke engang er god økonomi, og derfor vil bevillingsansøgninger til Folketingets Finansudvalg om de beløb, der skal til, for at vi kan få sat tilstrækkeligt mandskab ind på disse områder, senere komme mangefold igen i form af besparelser.

Men den lange sagsbehandlingstid er det, der har redet os som en mare. Det gjorde den under den tidligere regering, og det gør den også under den nuværende, og derfor er hovedsigtet med dette lovforslag simpelt hen at få gjort op med de lange sagsbehandlingstider for de almindelige sager. Det vil efter min opfattelse også være en menneskeliggørelse af hele vores asylsystem, at vi får en større ekspeditid i sagsbehandlingen, for hvis vi ikke gør det, bliver vi nødt til at se i øjnene, at der vil blive flere og flere mennesker, der – uanset om de får asyl eller ej – er nedbrudte, og det er efter min opfattelse en meget skidt anvendelse af princippet om, at vi nu engang skal agere på baggrund af vores almindelige humanistiske holdning. Så der skal ikke herske nogen tvivl om, at hovedsigtet er at få nogle kortere sagsbehandlingstider.

Om det vil jeg godt sige, at man så selvfølgelig også skal ville midlerne. Det er ikke tilstrækkeligt, at man erklærer sig enig i, at det er nødvendigt at få nogle kortere sagsbehandlingstider, hvis man ikke også vil midlerne. Nogle af de midler er måske mindre populære, men jeg synes alligevel, at de klart ligger inden for en antagelighedsgrænse, og det er baggrunden for, at regeringen har foreslået det.

Det ene er fingeraftrykkene, der klart er et middel til at undgå misbrug af reglerne. Til hr. Søren Søndergaard, der taler om kriminalisering, vil jeg godt sige, at det er der overhovedet ikke tale om. Der er tale om, at når man begiver sig ind i et fremmed land med et ønske om at få fast ophold og om totalt at skifte tilholdssted her i verden, er det, at man giver sit fingeraftryk, faktisk ikke noget særlig stort indgreb.

Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold også har været inde på i sin ordførertale og vistnok også i en kort bemærkning, at der er dele af Folketinget, som tidligere har været imod dette her, men efterhånden som vi kan se, at det er et godt middel til at undgå dobbeltansøgninger og til at undgå, at folk søger opholdstilladelse her i landet under forskellige identiteter, må vi naturligvis også sige, at hvis vi vil have nogle kortere sagsbehandlingstider, skal vi også ville midlerne.

Det samme gælder debatten om frihedsberøvelse. Det, der er tale om her, er reelt at skabe en klar retstilstand på området. Det er ikke tilfredsstillende, at vi har haft domstolsafgørelser, der er gået i hver sin retning, og derfor er det vigtigt, at vi får en mulighed for, når der er en begrundet mistanke om, at folk vil unddrage sig asylsagsbehandlingen for at trække tiden i langdrag, over for den særligt udvalgte gruppe, der er tale om her, at sige, at der jo er mulighed for, at man kan frihedsberøve. Det er ikke noget, der kommer ud af den blå luft, og heller ikke noget, der er en kriminalisering, men der er tale om, at man sørger for, at folk er til stede under sagsbehandlingen, som jo er blevet stadig kortere. For det første er der tale om, at man, inden der er gået 3 x 24 timer, skal stilles for en dommer, men derudover er der også lagt en maksimumgrænse ind, sådan at der kun kan blive tale om frihedsberøvelse i maksimalt 7 dage.

Jeg er enig i det, hr. Arne Melchior efterlyste om at forklare baggrunden for de ting, der sker, og jeg vil også godt nævne i denne forbindelse, at det er meget vigtigt, at en asylansøger, som måske falder ind under den gruppe, der er tale om her, får at vide, at han risikerer at blive frihedsberøvet. Der skal være en ordentlig forklaring på, hvordan reglerne hænger sammen.

På samme måde er jeg helt enig i, at man skal have en ordentlig forklaring fra myndighederne om, at når man afgiver sit fingeraftryk, er det ikke, fordi man er under mistanke for at være kriminel, eller fordi man skulle have særlige planer om at gå ud som lovbrøder og gøre et eller andet, men at det er et redskab, vi har for at sikre os, at tingene kan ske så hurtigt, så effektivt og så forsvarligt som overhovedet muligt.

Der er næppe nogen tvivl om, at det først og fremmest vil være et problem for dem, der ikke har noget at komme her efter, og derfor mener jeg ikke, det er rigtigt, som hr. Søren Søndergaard har sagt nogle gange, at det er et voldsomt indgreb.

Men klart tilsagn til hr. Arne Melchior om, at på de to punkter, jeg nævner her, forestår der en vigtig opgave med at gøre det klart og forståeligt for den enkelte asylansøger, hvorfor de danske myndigheder gør, som de nu engang gør.

Fru Pia Kjærsgaard var inde på, at det, der stod om kriminelle asylansøgere og også – forstod jeg – om folk, der havde fået ophold her i landet, var alt for magert. Jeg vil godt sige, at det er meget vigtigt – og det er samtidig et svar til hr. Helge Adam Møller – at hvis vi skal stramme reglerne over for kriminelle flygtninge, skal vi vide, hvad vi gør. Vi skal være helt, helt anderledes sikkert funderet, end vi er i dag, inden vi strammer reglerne.

Vi skal først og fremmest vide, hvad det er for nogle kategorier, der skal tages stilling til. Hvordan forholder man sig eksempelvis til den familie, den pågældende har? Hvordan undgår man, at der bliver tale om dobbeltstraf? Og der kunne nævnes en lang, lang række andre ting. Derfor er det alt for let eller overfladisk bare at tale om, at vi nu må stramme reglerne over for de kriminelle flygtninge. Der skal ligge et grundlæggende og meget grundigt udvalgsarbejde forud for det, og det er baggrunden for, at jeg har foreslået at nedsætte et sådant udvalg.

Jeg tør ikke på forhånd give nogen slutdato for det arbejde, men jeg mener, det er meget vigtigt, at vi får det klarlagt, sådan at vi præcis ved, hvad det er, vi skal tage stilling til på det tidspunkt, hvor arbejdet er færdigt.

Så er der flere ordførere, der har været inde på 3-års-reglen. Jeg kan helt bekræfte fru Elisabeth Arnolds fremstilling, nemlig at der meget bredt rundt i samfundet og vel også blandt politikere har været en opfattelse af, at 3-års-reglen blev regnet fra det tidspunkt, hvor man havde fået asyl, og ikke nødvendigvis fra det tidspunkt, hvor man satte sin fod på dansk jord. Det har også været en kilde til undren for mig, at man aldrig har brugt denne regel, for det havde den tidligere regering for så vidt kunnet gøre, men det har den altså ikke gjort.

Vi gør nu to ting: For det første præciserer vi, fra hvornår opholdet skal regnes, eller hvornår 3-års-reglen skal regnes fra. For det andet tilkendegiver vi, at man i hvert enkelt tilfælde, inden der er gået 3 år, skal tage stilling til, hvorvidt de pågældende forhold, der var asylbegrundende, stadig eksisterer.

Til gengæld vil jeg godt sige én gang for alle, at det her ikke er starten til, at vi så bare kan blive ved med at udvide 3-års-grænsen. Når vi

siger 3 år, er det, fordi vi mener, at dér ligger den øverste grænse, inden for hvilken man kan sende folk tilbage. Det vil ikke være sådan, at den senere bliver udvidet til en 4-års-grænse, 5-års-grænse, 6-års-grænse eller 7-års-grænse. Det var en lang række af de argumenter, der kan fremføres om det her i forbindelse med bosnierloven, og jeg vil godt sige helt umisforståeligt, at regeringen ikke har nogen planer om senere hen at snitte yderligere 1, 2 eller 3 år på dette område.

Så var der et par ordførere, bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech, der var inde på familiesammenføringsreglerne. Jeg forstod også, at fru Pia Kjærsgaard var skuffet over, at der ikke var noget om det med i lovforslaget, og så blev det sagt nok en gang her fra Folketingets talerstol, at man skulle fjerne retskravet på familiesammenføring.

Jeg forstår ikke, at man bliver ved med at efterlyse, at det skal fjernes, for det blev fjernet i 1992 af den tidligere regering og med tilslutning fra et bredt flertal i Folketinget. Det skete, dengang man lavede nogle forsørgelsesregler, sådan at der ikke mere er et ubetinget retskrav på familiesammenføring, og jeg synes, at det ville være lidt fair og også lidt oplysende for den store omverden, hvis man argumenterede ud fra, hvordan de rent faktiske forhold er, i stedet for at argumentere imod noget, man allerede har forladt.

Så er jeg enig med hr. Søren Søndergaard og også med hr. Arne Melchior i noget af det, der blev sagt om vanskelighederne ved at få visum. På samme måde som jeg betragter det som et stort problem, at en asylsag kan trække for længe ud, mener jeg også, at vi skal have sat de alt for lange behandlingstider for almindelige visumansøgninger ned. Derfor ligger der også en lang række forskellige tiltag i lovforslaget, som tilsammen vil betyde, at hele den virksomhed, som udlændingssystemet står for, og herunder selvfølgelig specielt Direktoratet for Udlændinge, vil blive effektiviseret, sådan at vi også kan få nogle kortere sagsbehandlingstider for visumansøgninger.

Jeg er også enig i, at man her kan lave nogle forenklinger, som måske indimellem kan betyde, at der kan smutte en enkelt med eller to, som så senere søger om asyl, men i den forbindelse har vi jo det almindelige asylbehandlingssystem til at tage sig af det.

Jeg mener, det er et problem, at der ofte kan gå alt for lang tid, inden der bliver taget stilling

til en almindelig visumsag, og derfor vil alle de opstramninger af procedurer, der nu lægges op til, også betyde en større fleksibilitet i nogle af de andre opgaver, som Udlændingedirektoratet har med at gøre.

Jeg vil godt takke ordførerne for en meget positiv debat her i dag, og jeg ser frem til, at vi kan få et hurtigt arbejde i Retsudvalget. Vi vil i hvert fald i Indenrigsministeriet stå på tæer for at besvare de spørgsmål, der måtte komme på trods af nogle meget grundige bemærkninger.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal ikke indlede en diskussion med indenrigsministeren om, hvorvidt det føles som en kriminalisering at få taget fingeraftryk og blive sat i fængsel. Afgørelsen af den diskussion tror jeg vi kan overlade til den folkelige opfattelse af ordene.

Men jeg har to ting, jeg godt vil sige til indenrigsministeren. Den første er, at jeg ikke forstår, hvordan en iraker, der har en asylgrund til at komme til Danmark, får en væsentlig kortere sagsbehandlingstid ved, at han ved sin ankomst får taget fingeraftryk og muligvis bliver sat i fængsel. Jeg forstår ikke, hvad det er, der gør hans sagsbehandlingstid væsentlig kortere, plus at der overhovedet ikke tages højde for det problem, at selv når sagerne er afgjort, går der syv lange og syv brede, før der sker noget.

Vi har konkret irakere siddende, der har haft en udvisningsdato, der ligger halvandet år tilbage, som stadig væk sidder og – havde jeg nær sagt – rådner op rundt omkring på asylcentre. Hvordan kan de få en kortere sagsbehandlingstid ved, at de har fået taget fingeraftryk eller er kommet i fængsel?

Den anden ting, jeg vil rejse, er om 3-års-regelen, for der er to elementer i denne regel. Det ene element er, om vi skal have en 3-års-regel, det vil sige, om vi i 3 år efter, at folk er kommet, skal kunne sige, at der ikke er det grundlag for asyl, der var, da de kom, og så skal de kunne sendes tilbage. Det er i orden at have en sådan regel, men det er uforståeligt, hvorfor regeringen vil indføre en regel, som bliver en 5-års-regel, en 6-års-regel eller måske en 7-års-regel, og som virker fuldstændig forskelligt på forskellige flygtninge.

Det er ikke noget, Enhedslisten har fundet ud af, og derfor vil jeg godt til sidst tillade mig at citere Direktoratet for Udlændinge, som i sit hørings svar skrev til indenrigsministeren:

»I øvrigt skal Direktoratet henlede opmærksomheden på, at flygtninges retsstilling efter bestemmelsens ordlyd vil blive afhængig af længden af sagsbehandlingstiden. Dette indebærer bl.a., at visse flygtningegrupper, hvor de faktiske omstændigheder til brug for vurdering af asylmotivet er Direktoratet bekendt, tildeles en bedre retsstilling end andre flygtningegrupper, hvor asylmotivet er nyt for Direktoratet og derfor afstedkommer indhentelse af yderligere baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet eller andre.«

Jeg synes godt, man kan have en 3-års-regel. Det er muligt, man skal have en sådan regel, og jeg synes, den kan forsvares ud fra regeringens synspunkter. Men det kan ikke forsvares, at folk kan komme til at være i 4, 5, 6 og 7 år i Danmark med små børn, der vokser op og får en dansk skoleuddannelse, og så bliver sendt ud, fordi sagsbehandlingstiden har været lang. Derfor forstår jeg ikke, hvad regeringens motiv er for at lave den ændring.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg har blot bedt om en kort bemærkning, men det er nu til indenrigsministeren, og jeg vil bare ganske kort sige til ministeren, at med hensyn til en stramning over for kriminelle asylsøgere er det jo ministerens egne tanker, der i hvert fald en overgang har været fremme i en del af dagspressen, og det er mit helt klare indtryk, at det er Det Radikale Venstre, der har stået i spidsen for at bremse det i forbindelse med dette lovforslag.

Så vil jeg godt sige, at hvis der ikke hurtigt – og jeg skal ikke i dag præcisere nærmere, hvad det er – kommer et udspil fra ministerens side, vil Fremskridtspartiet genfremsætte sit forslag fra tidligere. Vi forventer helt klart, at der i løbet af relativt kort tid kommer et udspil fra ministeren om, hvordan vi kan løse det problem.

Dette forslag er jo typisk et forslag, hvor man har prøvet at tilgodese begge sider i Folketingsalen. Man vil gerne have det igennem, så man giver lidt til den ene side og lidt til den anden side og så forhåbentlig, mener ministeren, kan man få det igennem. Nu skal jeg ikke sige meget om, hvad ministeren tænker, det er ministeren nok bedre til, men det er i hvert fald mit indtryk, at sådan er dette lovforslag formuleret, og derfor er det selvfølgelig set med Fremskridtspartiets øjne ikke det ideelle.

Men jeg vil godt annoncere allerede nu, at vi forventer, der kommer et meget, meget hurtigt udspil fra regeringen.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan helt bekræfte over for fru Pia Kjærsgaard, at jeg formentlig er bedre til at udlægge regeringens tanker og i hvert fald mine egne, end fru Pia Kjærsgaard er.

Til den ende vil jeg godt demtere, at der skulle have været uenighed i regeringen om at sætte et udvalgsarbejde i gang for at få en afbalanceret løsning på problemet med kriminelle flygtninge. Vi er aldeles enige om, at vi skal vide præcist, hvad det er, vi gør, hvis vi strammer reglerne. Vi skal have et helt, helt anderledes godt grundlag at agere på end det, der har været baggrunden for de udspil, der er kommet fra Fremskridtspartiet.

Det er derfor, jeg siger, at når vi nu går i gang med det, skal vi tage os den tid, der skal til, så vi er sikre på, at vi ikke kommer til at famle for meget i blinde. Der er, som jeg sagde, en lang række ting, som er vigtige at tage hensyn til, samtidig med ønsket om at få præciseret over for flygtninge, at det er en rigtig skidt idé ikke at overholde lov og ret, og nogle af de ting, der skal tages hensyn til, er selvfølgelig, hvor lang tid man har været i Danmark, og hensynet til familien og børnene. Det kan være mennesker, der har boet her i rigtig mange år. Alt det må man selvfølgelig have med ind i billedet, når man skal tage beslutninger på dette område, og det er bl.a. noget af det, der meget stærkt har manglet i de udspil, der tidligere er kommet fra Fremskridtspartiet, og så er Fremskridtspartiets udlægning jo også sket i en så overdramatiseret form, at den ikke har kunnet indpasses i en afbalanceret politik.

Men der er ikke tale om, at dette lovforslag er blevet til efter sådan en slags lidt til den ene side af Folketinget og lidt til den anden side af Folketinget. Baggrunden for dette lovforslag er et meget stærkt både følt og udtrykt ønske om at få gjort op med de helt uacceptabelt lange sagsbehandlingstider og dermed også med den nedslidning af mennesker, der finder sted, mens de sidder – for nu at bruge hr. Søren Søndergaards udtryk – og rådner op i et asylcenter.

I øvrigt er det bestemt min opfattelse, at man i asylsystemet også er blevet bedre til at få aktiveret asylansøgerne. Jeg tror også, at vi i de kommende måneder eller i løbet af det kommende år vil kunne lære en del af de erfaringer,

man har fået med de bosniske asylansøgere. Jeg tror godt, at en del af de erfaringer kan overføres til de almindelige asylcentre, sådan at der sker en langt, langt højere grad af medinddragelse af det enkelte menneske, end vi har set hidtil. Men det betyder ikke, at man skal give asylansøgere adgang til det danske arbejdsmarked, sådan som der har været tale om i den offentlige debat. Løsningen på spørgsmålet er, at vi skal have nogle kortere sagsbehandlingstider.

Med hensyn til undervisningen af børnene, som hr. Søren Søndergaard var inde på, kan det da godt være, at man skal arbejde videre med nogle andre modeller end dem, man har anvendt hidtil, men i betragtning af, at det kun er en tredjedel af asylansøgerne, der rent faktisk får ophold i Danmark, er jeg da ikke sikker på, at det er undervisning i dansk og om danske samfundsforhold og sådan noget, man skal satse mest på. Det kan godt være, at det er nogle helt andre ting, man skal have ind i en mere, lad mig bare kalde det intensiv og fremadrettet undervisning af asylansøgerbørn, men det synes jeg at vi skal vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Hr. Søren Søndergaard spurgte specielt til de asylansøgere, der havner i den meget ulykkelige situation, at de på den ene side har fået afslag på asyl, men på den anden side ikke kan hjemtages i de lande, hvor de er flygtet fra. Jeg har under tidligere debatter givet udtryk for, at jeg mener, det er et stort problem. Vi har også indrettet lovgivningen således, at vi skal kunne give folk i den situation en midlertidig opholdstilladelse, og det er også det, regeringen har arbejdet hen imod i en lang række tilfælde.

I den specielle situation, der nævnes med irakere, har der været forhandlinger i gang med bl.a. Udenrigsministeriet og myndighederne i de pågældende lande, og vi har været nødt til at afvente, at man fik et resultat af sådanne forhandlinger. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg også mener, at man er meget, meget tæt på en deadline for disse sager, og derfor kan det godt blive nødvendigt, hvis der ikke meget hurtigt kommer aftaler, at tage den særlige paragraf i udlændingeloven i anvendelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har ministeren næsten taget ordet ud af munden på mig, for ministeren har sagt, at der ikke var nogen uenighed blandt regeringspartierne.

Jeg sad såmænd også nede på min plads og undrede mig såre over det forsøg, fru Pia Kjærsgaard gjorde på at præsentere en eller anden uenighed i regeringspartierne om kriminelle asylansøgere. Jeg ved ikke, hvad fru Pia Kjærsgaard bygger den påstand på, men hvis hun har nogen yderligere oplysninger end dem, vi har hørt indtil nu, vil jeg da meget gerne høre dem. Mig bekendt er der ikke nogen uenighed i regeringspartierne, og jeg har som udgangspunkt det, der har været dansk politik i masser af år, nemlig at udlændinge, der opholder sig i Danmark, skal straffes efter de samme bestemmelser som danskere; derudover kan de blive straffet med udvisning, afhængig af de nærmere omstændigheder.

Der er ingen uenighed i regeringspartierne om den politik, men der har altid været det i forhold til Fremskridtspartiet. Det er vi godt klar over, og det er der jo ikke noget at gøre ved.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Der er vitterlig et problem med den straf, kriminelle udlændinge får, og hvornår de så kan udvises.

Men jeg opfattede ministerens svar her, som om det, der ikke var uenighed om, var, at man nu nedsatte et udvalg, der så på tingene. Så er det bare, jeg siger til ministeren og den øvrige regering, at hvis der ikke snart kommer noget – og jeg ved ikke, hvor længe snart er, men det er snart – vil Fremskridtspartiet naturligvis genfremstætte sit forslag, som vi tidligere har haft til behandling. Jeg synes, vi må forvente, at der meget hurtigt kommer et udspil fra regeringens side, og det imødeser vi at der gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (6/4 95):

Udtræder: Kim Behnke (FP)

Ny stedf.: Annette Just (FP)

Udtræder: Peter Brixtofte (V)

Ny stedf.: Ivar Hansen (V)

Forsvarsudvalget (6/4 95):

Udtræder: Anders Mølgaard (V)

Nyt medl.: Hans Christian Schmidt (V)

Udtræder: Niels Højland (FP)

Ny stedf.: Jan Køpke Christensen (FP)

Forsvarsudvalget (7/4 95):

Udtræder: Jan Køpke Christensen (FP)

Ny stedf.: Niels Højland (FP)

Udtræder: Hans Christian Schmidt (V)

Nyt medl.: Anders Mølgaard (V)

Erhvervsudvalget (7/4 95):

Udtræder: Ivar Hansen (V)

Ny stedf.: Peter Brixtofte (V)

Europaudvalget (7/4 95):

Udtræder: Poul Brix (V)

Ny stedf.: Bertel Haarder (V)

Retsudvalget (7/4 95):

Udtræder: Poul Brix (V)

Ny stedf.: Bertel Haarder (V)

Kulturudvalget (7/4 95):

Udtræder: Poul Brix (V)

Ny stedf.: Bertel Haarder (V)

Udvalget vedrørende Analyse af Demokrati og Magt i Danmark (7/4 95):

Udtræder: Poul Brix (V)

Nyt medl.: Bertel Haarder (V)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 19. april 1995, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.28